

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59)

A holtvágány

Elhagyott sínpárok végén
omladozó gyárok ásítanak,
porlad a múlt a düledező falak alatt.
Az utolsó váltón már nem
riszál egy utolsót
az első hajnali munkásvonat,
a félszárnyú ipari kapu
néha még nyikkan,
az új időknek új szele alatt.
Előttem, a talpfák között
munkásarcok derengenek fel
olajosan, koszosan, szénporosan.
Eres kezüket érzem vállamon,
a múlt rozsdája és a gyom
felütötte fejét az ipari vágányon.

Hallgat a múlt.
Az öntöde kéménye alatt
nem izzik már a tűz, kihalt a láng.
Elkopott minden, a gaz között
csak itt-ott emlékezik a régi időkre
a pipacsnak parazsa
és egy-egy mezei katáng.
Vajon hol lehetnek azok a kezek,
amin a kemény munka rajzolta
a dagadó ereket, amiben a munkás szív,
az építés vágya lüktette az életet?
Sokan elmentek; akik még vannak,
ott bizony remegnek már a kezek.
A múltba révedek...
Sajnálom az ifjúságom,
sajnálom az elkopott munkás éveket.

Nézem a síneket.

A történelemben vezetnek,
párhuzamukkal a múltba vesznek.
Nem sikkant már rajtuk vonat kereke.
A szerelvény örökre elment,
elvitte a munka dalát, elvitte az éveket.
Nem maradt más belőle,
csak munkáséveim emléke,
a félszárnyú kapu szomorú képe,
az ipari vágány, és az öntöde
idővel dacoló, romos kéménye.

Indulok...

A talpfák visszavezetnek a jelenbe,
ahol egy alak ballag a sínek között
néha-néha megállva, visszanézve.
Egy ember, ki emlékezik, megvénülve.
Majd sóhajt egyet, és újra elindul
a szemét néha meg-megtörölve...
Talán érzi, a sínek között,
a romok alatt valahol... ott maradt az élete.

Mint a törött árbóc

Megrögzötten hajtottam az igazam,
mégis hátamba szúrt a valóság,
én nem jó embereket választottam,
álmok, szeretők, vágyak csalókák.
Azt hittem, nekem is nyílik a virág,
azt hittem, hogy ismerlek, nagyvilág!

Barátok kaján vigyorral arcukon,
álszeretők elnyúlva ágyamon,
csak nevettek, röhögtek a harcomon,
kéj volt nekik, mi nekem fájdalom.
Azt hittem, nekem is nyílik a virág,
azt hittem, hogy ismerlek, nagyvilág!

Legnagyobb szükségben hagytak el azok
– rám csapták az ajtót, az álnokok –,
kikért adtam volna ócska életem,
magam lettem, elhagytak hirtelen.
Azt hittem, nekem is nyílik a virág,
azt hittem, hogy ismerlek, nagyvilág!

Most már tudom, hogy ismerlek, nagyvilág,
igen, nekem is nyílik még virág,
hamis emberek árnyából kibújtam,
álszeretőket végleg elhagytam.
Nem mondom senkinek szerelmem, barát,
csak annak, aki melletttem kiállt.

Mert akik csak akkor voltak ott velem,
mikor jó volt a hajómon lenni,
álnok módon kifogták ők a szelem,
és hitték, sikerült tönkretenni.
Remélem, egyszer meg fogják érezni:
milyen is az: ősz fejjel – mint hajón
az árbóc rúdja – derékban eltörni.

HAI-(KUCSKÁK)

dércsípte kökény
bokor csontvázán lógva
várja a telet

pipacs vöröse
aranyló búzatáblán
apró tüzet gyújt

.